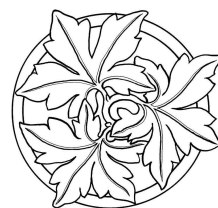
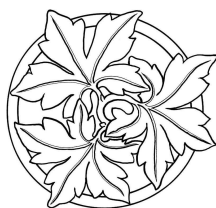
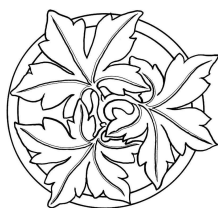
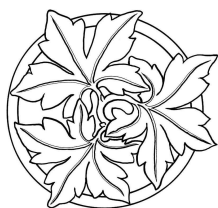

Tanúság

A NAGYMAROSI EGYHÁZKÖZSÉG HÍRLEVELE

XVI. ÉVF. 2011 ŐSZ

Boldog Mór az Árpád-ház mellett

A hagyomány szerint magyar szülőktől született 1000 körül. István király uralkodása elején iskolás gyermek volt Szent Márton hegyén, a mai Pannonhalmán. 1030 körül a Szent Hegy kolostorának apátja lett, s ebben az időben történhetett Szent István király és Szent Imre nevezetes látogatása. A gyermek királyfi felismerte és köszöntésével kifejezte Mór tiszta életét. Meggyőződve alázatosságáról is, a király akarata kiszolgáltotta őt a kolostor csendjéből, és 1036-ban a pécsi püspökség élére állította.

Az 1046-ban történt lázadásakor, amely Szent Gelért és több püspök halálát is okozta, Mórnak nem esett bántódása. Egyike volt a három püspöknek, akik Endrét Székesfehérvárott megkoronázták. 1055-ben tanúként aláírta a nevezetes tihanyi alapítólevelet, mellyel I. Endre újabb benécsés apátságot hívott életre. 1064 húsvétján püspöki székvárosa nevezetes esemény színhelye lett: a hercegek kibékülése után Géza személyesen helyezte a koronát Salamon fejére, Mór püspök pedig Salamonnak ajándékozta András remete ciliicumának egy darabját. Nem sokkal ezután, első magyar íróként - természetesen latinul - megírta a két szent remete, a lengyel András és a magyar (?) Benedek legendáját.

Boldog Mór 1070 körül halt meg. IX. Pius pápa rendelte el a 11. századi pécsi püspök nyilvános tiszteletét és életbe léptette ünnepét, ami október 25-ére esik.

Kérünk, mindenható Istenünk, engedd, hogy Boldog Mór, a te püspököd és hitvallód érdemei segítsenek minket, hogy imádsága és példája nyomán tiszta és alázatos szívvel szolgálhassunk Neked!

Boldog Mór püspök így ír a zaborhegyi remetéről:

„Egyszer a vadonban tanyázó rablók egy erdőben össze-

kaptak, és a hosszas verekedésben egyikük súlyosan megsebesült. Az összecsapás után, minthogy a sebesültet társai nem akarták az erdőben elhagyni; meghányták-vetették a dolgot, és úgy határoztak, hogy a fentebb említett András (ez volt Zoerard szerzetesi neve) barlangjába viszik, akinek híre ekkor már a környéken mindenfelé elterjedt. Minthogy azonban a helye még jó messze volt, a rabló útközben kiszenvedett. A holttestet mindazonáltal elcipelték a barlanghoz, és ott letették. Mikor azután úgy éjfél tájt a hullát el akarták földelni, a lélek visszatért a halottba, és kezdett föl-emelkedni. Erre a jelenlevők szörnyen megrémültek, és ijedtükben futásnak eredtek. De az újra életre ébredt, visszahívta őket, mondván: Barátaim, ne féljete, ne fussatok el, engem Szent Zoerard támasztott föl életre a halálból. Azok pedig örömiükben sírva fakadtak, és kérték, hogy menjen velük. Ő azonban kijelentette, hogy ebből a barlangból sohasem távozik el, hanem mindvégig ott szolgál Istennek és Szent Zoerardnak. Úgy is cselekedett, ahogy megfogadta, és egész haláláig ott maradt."

A Szent Kereszt megtalálása

A VII. században II. Hozrou szászánida perzsa uralkodó serege előzönlötte a kelet-római birodalomnak övével határos részeit, és a Szent Ilona által megtalált kereszt Jeruzsálemben lévő darabját magával vitte. Heraklios császár azonban győzelmet aratott a betolakodók felett, és visszaszerezte a legszentebb ereklyét. A jeruzsálemi győzelmes bevonulásakor egy angyal állította meg Heraklioszt, és felszólította, hogy alázkodjék meg. A császár levette díszait, és maga vitte gyalog a relikviát a városba. A keresztet oltárra helyeztette.

(LEGENDA)

János atya és a hívek kapcsolata jóban-rosszban forrt össze. Tamás atya átütő kapcsolatteremtése mellett, még ha az éves arány 30:2-is, távozásukkal úgy éreztük: teljesen magunkra maradtunk.

Miközben betoppant új plébánosunk, egy világvárosból egyenesen városkánkba, és rögtön így kezdte: Sóvárogo-e a lelked Isten után? Ő az egyetlen kincsöd? Az ilyen szívnek van joga nem érteni, kérdezni, még pörlekedhet is. Isten elfogadja kétkedésünket, bűneinket, megfáradásunkat.

A hétköznapi misékben, minden evangéliumi szakasszal ehhez a kérdéshez vezet minket István atya: Vajon kihez szegődtél? Emberhez? Anyagiakhoz? Szerencséhez?

Köszöntjük hát, és ezzel átadjuk a szót Gáspár Istvánnak.

Az otthonom és a családom

Gáspár Istvánnak hívnak, Budapesten születtem, ott is tanultam, majd az Egri Hittudományi Főiskolára iratkoztam be. 1993-ban szenteltek pappá a Váci Székesegyházban.

Sok szeretettel köszöntöm a Kedves Nagymarosiakat! Engedjék meg, hogy néhány szóban új plébánosukként bemutatkozzam. Vácott és Mátraalján szolgáltam, később Máriabesnyőre kerültem, ahol a Nagyboldogasszony Bazilika plébánosaként és az ottani Lelkipásztorlatos Ház igazgatójaként folytattam lelkipásztori tevékenységet. 2009-től két évet a Magyar Misszió plébánosaként Párizsban töltöttem. Október 1-jétől az Országos Lelkipásztori Intézet irányítását is rám bízta.

Három hónapja vagyok itt Önök között, s ez idő alatt nagyon sok szeretetet és bátorítást kaptam az itteniektől, amiért nagyon hálás vagyok, jól lehet, tudom, hogy nehezen engedték el János atyát és Tamás atyát is.

Plébánosként szeretném minden itt lakónak, hívőnek és Isten keresőnek egyaránt felkínálni a katolikus közösség által nyújtott lehetőségeket, és biztosítani azt, hogy mindenki szabadon, örömmel választhasson ezek közül. Egy mindenki számára nyitott, befogadó, "meghívó" helyi egyházközséget szeretnék - elődeim erőfeszítésére alapozva - közösen továbbépíteni Önökkel. Fontosnak tartom a személyes, lélektől lélekig való kapcsolattartást, és ezért felkínálom annak lehetőséget is, hogy mindenkit meglátogassak, aki ezt igényli és örömmel veszi.

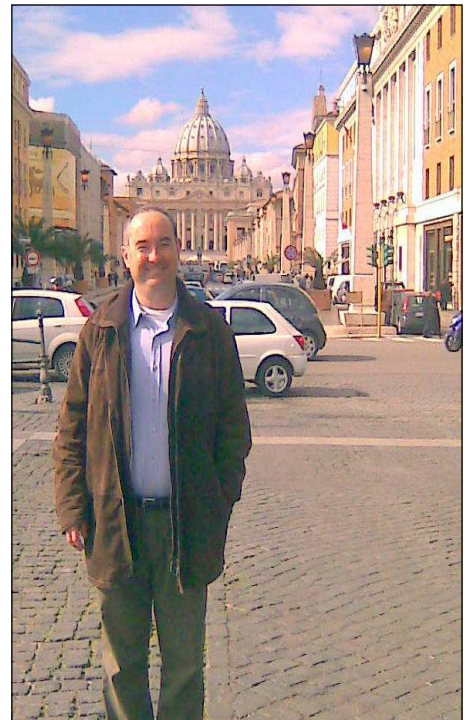
Nagy öröm volna számomra, hogyha azoknak is tudnék segíteni, akik felnőtt korukban szeretnék megkeresztelkedni, elszáldozni vagy bérmálkozni. Kérem bizalommal forduljanak hozzám. Városunkban sok idős, beteg ember is él, akiknek sokat jelenthet egy-egy jó szó, vagy látogatás. Ha tudunk olyan betegről, aki szeretné, ha meglátogatnám,

akár otthonában, akár a kórházban, kérem jelezzék nekem.

Szeretnék itt Nagymaroson a krisztusi szeretet és egység további építője lenni. Hiszen az az otthonom, ahol a családom, és ott a családom, ahol nevémen szólítva érzem magam, ahonnan hiányozom, ha nem vagyok jelen. Bár csak még inkább ebbe az irányba tudna haladni a plébánia közössége!

Végül szeretnék Isten szeretetének élő jele lenni a nagymarosiak számára. Isten végtelenül szeret mindenkit, elvárás és feltétel nélkül. Nagyon sokunkban él egy büntető, ítélő, magyarázatot váró istenkép. Ha megismerem Istent, Ő elveszi a félelmeimet, és Általa - Vele talállok rá igazán önmagamra. Nekem az a vágyam, hogy Istennek ezt a végtelen gyengéd, szerető, irgalmas arcát megmutassam. Ez a küldetés, amit Ő nekem adott, ezt szeretném Önök felé továbbítani.

ISTVÁN ATYA

Plébániai tudnivalók

Aki kereszteltetni szeretné gyermekét, kérem, hogy tervezett időpont előtt 2 hónappal szíveskedjék ezt jelezni. A keresztelési felkészítőket a nagy létszám miatt, csoportosan fogjuk végezni, ami segíti a szülőket keresztelési ígéreteik tudatosabb vállalásában.

Aki jövőre diplománkban szeretne szentségi házasságot kötni, kérem, hogy az év elején jelezze szándékát, hogy a szerveződő jegyes kurzust ennek megfelelően tudjuk előkészíteni.

Irodai szolgálatot a plébánián, kedden 7.30-9-óráig és hétfő, csütörtök, pénteken az esti szentmisék után tartunk.

Ima az egyházköztségért

Dicsőséges Szentháromság, minden szeretet és közösség forrása!

Köszönjük, hogy meghívást kaptunk Egyházadba! Köszönjük, hogy egyházközségünkben megélhetjük, hogy Isten népéhez tartozunk!

Bocsásd meg bűneinket, amelyeket közösségünk ellen elkövettünk: a közömbösséget, az irigységet és a pletykát. Segíts, hogy túl tudjunk lépni sérelmeinken, hogy készek legyünk a megbocsájtásra és tudjuk úgy szeretni egymást, ahogy Te szeretsz minket. Segíts, hogy különbözőségeink ellenére is együttműködjünk a Te ügyedért, hogy plébániánk a közösségek közössége és a Szentháromság ikonja legyen, igazi befogadó ház, a Te családod, ahol mindenkire szükség van. Támogasd mindazokat, akik még keresik helyüket egyházközségünkben. Tágítsd ki szíveinket, nyisd meg tekintetünket, hogy minél többekhez elvihessük a reménység örömhírét és egyre többen legyünk együtt néped ünnepi közösségében!

Asszonyunk szűz Mária, mindnyájunk édesanyja, könyörögj érettünk!

A plébánia közepén lobogó tűz

Elbúcsúztunk Tamás atyától

Sokan negatív hozzáállásunk miatt nem nyíltunk meg előtte, bizonytalanság vett erőt rajtunk vele kapcsolatban. Hiszen szomorúak voltunk, hogy szeretett káplánunkat, Zsolt atyát elhelyezte a püspök atya, ráadásul olyan messzire, mint Csépa.

- Rá kellett döbbernünk, hogy őt nem hozhatjuk vissza, ráadásul az új pap olyan ember, aki nagyon igyekszik, hogy sikeresen továbbvigye mindazt, amit Zsolt atya elkezdett.

Nem tartott sokáig a beilleszkedése, mégis kételkedtünk benne, hogyan fogja János atya mellett Nagymaros lelki életét irányítani?

- Itt van egy új káplán, aki segítségre szorul! Egyedül van, új neki a város, az emberek, nem beszélve arról, hogy Nagymaros az első hely, ahol szolgál!

Tamás atya ittléte rengeteg nagymarosi ember életére hatással volt, és van is. A plébánián úgy volt ott, mint János atyának a jobb keze, mindig mindenki számíthatott rá. Végül mindenkiel megszerettette magát.

- Ő elfogadta, hogy másokért él, hivatása mások szolgálata! Tőle megtanulhattuk, hogy ne ítéljünk elsöre, hogy bárki tévedhet. És azt is, hogy az új az nem feltétlenül rossz.

Tamás atya feltárta előttünk az evangéliumi részekben rejlő szépségeket!

- Köszönjük Urunk őt, az egyszeri, megismételhetetlen csodát, akit nekünk ajándékozta. Aztán két év múltán elérkezett a hivatalos búcsúmise napja. Nagyon sok fiatal és hívő testvér eljött, ott voltak a ministráns gyerekek is, akik az elmúlt két év alatt végig az atya mellett szolgáltak az oltár körül. Egy kórus is összeállt, a könyörgéseket a közösségek tagjai személyre szólóan az atyához, az atyáért írták és olvasták fel. János atya is részt vett a misén, a legutolsó székéről hallgatta végig káplánját. A legvégén Tamás atya megköszönte az itt töltött időt: elnézést kért, ha esetleg elrontott valamit ittléte során, és nemcsak a hívek egy része, hanem ő, maga is meghatózott. A szentmise után mindenkit szeretettel hívott és várt egy kis búcsúzkodásra,

beszélgetésre, sütögetésre. Mindenki rajzolhatott kis keresztet most Tamás atya homlokára, úgy, ahogy ő tette számtalanszor a legkisebb gyerekekkel. Ezek a pillanatok nagyon erősre sikerültek, az elfogódott, hálás, baráti arcok láttán az atya ismét a könnyeivel küszködött. *Dr. Hadi Ferenc* a plébánia közepén lobogó tűzhöz hasonlította Tamás atya hatását: nem szabad hagyni, hogy kialudjon bennünk, inkább ebből erőt merítve, és erre alapozva kell munkálkodnunk a jövőben. Egy ajándék képes album az emlékeket hordozza, ha már halványulni kezdenének, a gyerekek pedig rajzokkal teli könyvecskéjével lepték meg. Tamás atya is megszólalt, majd éneklés és sütögetés közben mindenkinek lehetősége nyílt, hogy nyugodtan, személyesen elbúcsúzhasson tőle: az imacsoportok tagjai, a katekumenek, a kis és nagy gyerekek.

Bár az ifi hittanosok indulása nem volt zökkenőmentes, összehozta a csapatot, útmutatást adott és segített abban, hogy egyre inkább a krisztusi úton tudjunk járni. Rendszeressé tette a havi szentségimádást és támogatta mindazt, ami az imádságos életünknek részét képezte már.

Megköszönjük neki a munkát, amit értünk végzett: a programokat, részvételét a táborkokban és a szentmiséket, valamint fáradozásait, amivel igyekezett minket közelebb vinni az Istenhez. Az Úr adjon neki erőt, kitartást és lelkesedést az új helyén is, és tartsa meg őt, hogy mások is részesülhessenek abban a csodában, amiben mi is.

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

(KOVÁCS ALEXA ÉS SZENTESI IMRE)

A mi templomunk neve: Szent Kereszt felmagasztalása

Elérhetősége a világhálón: nagymarosiplebania.hu

Templombúcsúnk előtt

Gyalogosan, több csapatban vagy 2-4 keréken mentünk Márianosztra kegytemplomába. Ez az éves alkalom megelőzi a templombúcsúnkat, ahogy a *Szűz Mária* sziklaszilárd igenjének meg kellett előznie a szent kereszt felmagasztalását.

"Úton vagyunk Istenből Istenbe, mint egy zarándoklaton" - volt a mi bevezető gondolatunk István atyától.

"Minden ajándék, mindenért Istennek adjunk hálát" - hangzott az elköszönés József pálos szerzetes atyától.

Úton, örömben, közösségben töltöttük a mi búcsúnkhoz vezető ünnepet.

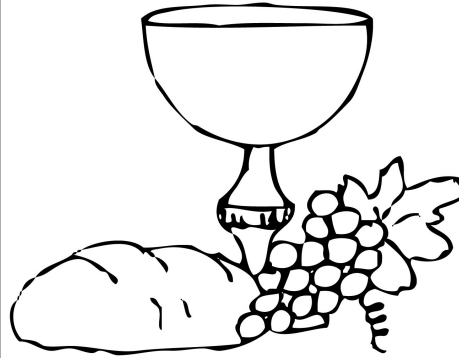
Corpus a Kálvárián

Két agapé...

Templombúcsú - új formában

A templombúcsú az új plébánosunkkal, István atyával új formában került megünneplésre.

A szokásos "kiruccanunk Márianosztrára" című zarándoklatot egy héttel korábban ejtettük meg, így templomunk búcsúját itthon bővebben ünnepelehetjük meg.

Két búcsúmise volt, aminek előnye, hogy így többen tudták tiszteletüket tenni rajta.

István atya nagyon jó beszélő, így nem volt unalmas egyik prédikáció sem, és külön tetszett, ahogy elmagyarázta a templombúcsú jelentését és kialakulását.

A misék után volt agapé, és nagyon jól sikerült. Szombat este amúgy is éhes voltam, így jól esett a pár szendvics, na meg a bor, vasárnap pedig a süti és két pohár sör. Zajlott a beszélgetés, a plébános atya ismerkedett a hívekkel.

A szombat esti mise után az Oltáriszentség előtt egy taizéi imaóra volt énekekkel. Az elszántabbak, úgy 30-an vettek részt rajta, minden korosztályból.

Vasárnap István atya minden bicót, babakocsit, és autót megáldott, és minden megáldott jármű tulajdonosa gazdagabb lett egy szentképpel.

Mi, cserkészek próbáltuk a tűző napon demonstrálni cserkészjátékainkat, hátha a gyerekek is kedvet kapnak csatlakozni, de sajnos a kis lurkók figyelmét nem sikerült felkelteni, viszont beleizzadni az egyenruhánkba annál inkább.

Alapvetően jó volt, tartalmas volt ez a két agapé jellegű összejövés, mint találkozás.

(LÁNG ANDRÁS)

"KRISZTUS KERESZTJÉRE RÁTALÁLNI OLYASFÉLE DOLOG LEHETETT, MINT LEVELET KAPNI SZEMÉLYESEN

JÉZUS ALÁÍRÁSÁVAL... AMI EDDIG ÉRTELMETLEN GYALÁZAT VOLT, BOLONDSÁG ÉS BOTRÁNY, MOST

EGYSZERRE ÉRTELMESSÉ LETT, AZ ÜDV ELÉRÉSÉNEK ÚTJÁVÁ. EZT ÜNNEPLI MEG A KERESZT ÜNNEPE.

A KERESZT VÉGSŐ PARADOXON: AZ ABSZOLÚT HALÁL ÉS AZ ÖRÖK ÉLET FONÓDIK BENNE ÖSSZE."

(NACSINÁK GERGELY)

Apátság, történelem, Balaton

Magyarok Nagyasszonya ünnepén október 8-án került sor a tihanyi kirándulásra a Szent Rókus Karitászcsoport szervezésében. Utunk közös imádsággal és Máriát dicsérő énekkel kezdődött, majd István atya elbeszélgetett a résztvevőkkel.

Tihany felé közeledve meghallgattuk *Annamária* és *Emőke* ismeretét és a bencés rend világról és Szent Benedek fiainak regulájáról, mely ezeröttszáz év távlatából is követendő lehet.

Ilyen felkészüléssel érkezünk a helyszínre, ahol az apátságban egy szentmisén vettünk részt.

István atya prédikációjában a mai kor problémájaként jellemezte az anyagiasságot.

Placid atya példamutató életével is megvilágította, hogy a hit erejével, Isten segítségével a megpróbáltatások minden élethelyzetben legyőzhetőek.

Megtekintettük a román kori altemplomot I. András király síremlékével, ahol *Luci* néni részletes történelmi beszámolót tartott, a barokk templom történetét pedig egy bencés atya ismertette.

A délutáni szabad programon voltak, akik a Babamúzeumot látogatták meg, mi pedig a Panoptikumot, ami viasz-

figurákkal idéz meg királyokat Géza fejedelemtől a XX. századig. Végül a Levendulaház következett rövid filmbemutatóval a félsziget vulkánikus eredetéről, de a környék gazdag élővilága is elének tárult a technika segítségével. Az őszi napsütésben még gyönyörködtünk a Balaton szépségében és a település népi építészeti emlékeiben.

A nap befejezéseként elimádkoztuk a rózsafüzért.

Élményekben gazdagon és lelki útravalóval tértünk haza. Köszönjük a szervezők odaadó munkáját, ami ezt a tartalmas utat lehetővé tette.

(MATUS BÉLÁNÉ ÉS GYARAKI ÁGNES)

Magvetés - növekedés

Kis városunkban 2011. október 1-jén ismét sor került a Nagymarosi Ifjúsági Találkozóra: a magyar katolikus fiatalok legnagyobb múltira visszatekintő országos lelki napjára, ahogy az rendszeresen évente kétszer, májusban és októberben zajlik.

A történet közel 40 évre nyúlik vissza, ami tulajdonképpen Kismaroson kezdődött. *Sillye Jenő* és barátai egy környékbeli kirándulás alkalmával kértek és kaptak lehetőséget az akkori plébános atyától, *Major Sándortól*, hogy gitáros-énekes hálaadást tartsanak a templomban. A hírre a környékbeli fiatalok egy része is összegyűlt. A zenés, imádságos együttlét olyan jól sikerült, hogy a már meghirdetett következő alkalomra alig fértünk be abba a kis templomba. Nem volt kérdéses: folytatni kell az együttléteket: költözzünk át Nagymarosra! *Horváth István* plébános úr volt az, aki - vállalva az akkori "hivatalból" ateista diktatúra nemtetszését - befogadta a találkozók fiataljait. A rendezvények folyamatosságához kellett természetesen az akkori és későbbi nagymarosi káplánok, köztük *Balás Béla* - ma kaposvári megyéspüspök - valamint *Kerényi Lajos* atya, aki a mai napig aktív szervező és előadó maradt.

Mivel ezekben az években még nem létezett mobiltelefon, nem volt e-mail, sem internet, ennek híre is szájról-szájra, személyről-személyig terjedt, mint ahogy annak idején minden hasonló félig-meddig "földalatti" kezdeményezés. Úgy látszik, nemcsak a fiataloknak, de az Úrnak is tetszettek ezek az együttlétek, mert találkozóról találkozóra nőtt a résztvevők száma. Egyre több paptestvér csatlakozott - aki értette az új, fiatalos nyelvet - hozva magával a településén élő elkötelezett vagy éppen Istent kereső ifjúságot. A létszámbeli növekedést, hála Istennek, tartalmi elmélyülés kísérte.

A korábban megfogalmazott célt: az örömteli ünnepi együttlétet egyre inkább kiegészítette a gyarapodás Isten ismeretében, a tanulás, a megtapasztalt, átélt élmények, gondolatok, nehézségek megosztása és egymás megerősítése a hitben. Az országos jelentőségűvé terebélyesedő találkozók a határon túli fiatalokat is vonzzák az utóbbi években, segítik őket is találkozni Jézus Krisztussal, az Ő titokzatos testével, az Egyházzal, segítik őket is töltekezni, feltöltődni Isten szeretetével, örömeivel.

Még egy jelentős tényezőt kell kiemelniünk: 1989 óta a Nagymarosi Ifjúsági Találkozónak része több mint 20 éve a "Gyerekmáros", a 3-14 éveseknek szóló párhuzamos lelki nap, amiben 7-800 gyerek vesz részt mára, így építve szervesen a "jövő" Nagymaros találkozóit. A magot elkötelezett atyák és világiak vetették és vetik folyamatosan. De a "növekedést Isten adja".

A 40 éves évfordulóhoz közeledve kérjük a Mennyei Atya áldását erre a szép és nemes kezdeményezésre, amit - hitünk szerint - a Szentlélek indít és tart fenn, hogy a jövőben is sokan meríthessenek abból a tiszta, kegyelmi forrásból, amelyet a Nagymarosi Ifjúsági Találkozók biztosítanak az idelátogató fiatalok számára.

A nagymarosi lakosoknak pedig köszönjük a türelmes szeretetet, a vendéglátó kedvességet, az áldozatkészséget, mert ezzel nemcsak elviselik, hanem befogadják és magukénak is tekintik azt a 3-4-5 ezer fiatalt, aki évente egy-egy napra ide látogat.

(H. F.)

A család évében Szent István és Boldog Gizella pártfogásában

Közösen fogjuk belátni, hogy a szerelem, a szexualitás, a nemiség nem <kényes> témák, hanem Isten szent terve rólunk. Az egyház tanítása pedig a szexualitásról, szerelemről, házasságról elsősorban nem parancsokat és tilalmakat tartalmaz, hanem olyan utat jelöl ki, amely mind az emberi, szexuális érlelődésnek, mind a házasságra való készültségnek a legjobb útja, illetve amely (az előzők következtében) megalapozza társadalmunk jövőjét.

"A tisztaság nem a kapcsolatok hiánya, hanem intenzív kapcsolat Istennel és az ember-tárrsal" - XVI. Benedek pápa szavai szerint.

(TOMKA FERENC: BIZTOS ÚT)

Kalandvágányok

A 2011-es karitástáborról

Július 26-án, kedden reggel 9-kor indultunk Zsámbékra 19 gyerek és kamasz társaságában. Útközben betértünk Budapesten a West End City Centerbe, ahol eltöltöttünk egy kellemes órát. Dél körül libegővel mentünk fel a János-hegyre. A tábor felé még eltúráztunk Makkosmáriára, onnan pedig busszal mentünk a szállásra.

A második napon a sporté volt a főszerep. A szállásadónk egy helyi középiskola volt, ahol igénybe tudtuk venni a tornatermet a röplabdamerkőzésekhez. Ebéd után Felcsútra mentünk a Labdarúgó Akadémiára, ahol körbevezettek és játszhattunk egy műfüves pályán. Csütörtöki napon, miután megnéztük a turulmadarat, a tatabányai strandra mentünk. Este lángossal várt minket *Kati* néni, aki egy igazi gondoskodó tündér. Pénteken komoly feladatot kaptunk. Csapatokra voltunk osztva és Mánya utaztunk, ahol a helyi fiatalok szabadidő töltéséről, lehetőségeikről faggattuk az ott élőket. Délután édességet készítettünk a konyhában, néhányan pedig sétáltak a városban. Este *Gyöngyösi Gyuszi* lepelt meg minket egy dallal, amit ő irt a kirándulásunkról. A dalban nagy örömeinkre mindenkit egyenként megemlített.

30-án, szombaton, az utolsó reggel korán kellett pakolnunk, mert indultunk hazafelé. *Annamária* doktornőnk lány szívének köszönhetően még bemehettek a nagymarosi kisördögök az agárdi strandra egy utolsót rosszalkodni.

Úgy gondolom, mindannyian élményekkel gazdagodva és kedves emlékekkel telve, térhettünk haza a 2011-es karitástáborból.

Reméljük, még sok éven át ismételtethetünk, hiszen kis és nagy kalandvágányból van utánpótlás bőven.

FARKAS RAMONA

Bányászjelöltek

Lányok egymás közt

A cserkész tábor vezetői szemmel

Nagymaros
Szent Gellért⁹
Püspök Cserkészcsapat⁵

Mint egyetlen nyár sem, ez sem múlhatott el a cserkész tábor nélkül. Hosszú és komoly előkészületek után július 10-én megkezdődött a gyerekek számára a tábor. Idén még nagyobb hangsúlyt fektettünk az egységre, a csapatépítésre, az összhangra, és a hitéletre. Szerettük volna, ha a gyerekek a közös élményeken kívül lelkiükben is gyarapodnának, így több időt szántunk ilyen programokra.

A szentmiséken kívül volt például egy latin állomás, ahol a Miatyánkot és az Üdvözlégy Máriát ismerhettük meg latinul, és volt egy olyan program is, ahol a Szeretethimnuszról beszélgettünk. A gyerekek elmondhatták, hogy mit éreznek, mi jár a fejükben, mi jut eszükbe a szeretetről, és miért és hogyan szereti őket saját magukért Isten. Jó volt látni, ahogy egyesekben tudatosult, hogy mi mindent köszönhetnek Istennek, és hogy ezért hálaival tartoznak. A legfontosabb lelki programot számomra a lelkiösvény jelentette. Ez egy éjszakai korosztályos program volt 14 éven felülieknek. Nagyon sokat tudtam gyarapodni, és életre szóló élményt nyújtott.

Szervezőnek és vezetőnek lenni egy táborban nem könnyű. Nagy a felelősség, és teljes embert kíván. Ebben a táborban viszont nem azt éreztem, hogy egyre csak fogyok lelkiükben, fáradok fizikailag, és mindig csak adok, hanem azt, hogy a gyerekekkel együtt én is töltődöm, és mindig csak kapok és kapok. Ez egy nagyon fontos tábor volt, mind a gyerekek, mind a szervezők számára. Jobban megismerhettük egymást.

Végül szeretnénk hálat adni a szülőktől kapott rengeteg segítségért, valamint a közbenjáró imákért, melyek nélkül nem sikerülhetett volna ilyen jól ez a két hét, és az időjárás sem biztos, hogy ilyen kedvező lett volna...

Köszönjük!

(KOVÁCS ALEXA)

Jobb életet szeretnénk?

Gondolatébresztő

"Nekem semmi sem sikerül". "Megint nem tudom fizetni a számlákat". "A gyerekek szófogatlan, nem bírom helyesen nevelni". "Nem jó időben és helyre születtem." "Olyan keményen dolgoztam, mégis olyan szűkösen élek." "Megint összevesztem a párommal"... és így tovább.

Azt hiszem, minden ember szeretne jobb munkát, jobb időt, több fizetést, barátokat, együttérzést. Jobbat, többet. Ételt, ruhát, jobb lakást, kedvesebb szomszédokat, jobb éveket. Ezzel nem vagyunk egyedül. Manapság is rengeteg ember küzd problémákkal és bajokkal.

Lowise L. Hay írta egyszer: Ha a gyermek az első esés után felhagyja a próbálkozással, sohasem tanulna meg járni.

Vannak emberek, akik egy hosszú munkanap után nem magukról és a negatív dolgokról beszélnek, sőt van idejük, türelmük leülni, és a gyerekekkel játszani. Nekik hogy sikerül? Tán több a fizetésük? Jobb a házuk, a kocsijuk? Jobban viselkednek a gyerekeik? Nem hiszem. Szerintem ők is jobb, könnyebb életet szeretnének. Mégse raknak mázsás köveket magukra, mert annak örülnek, amijük van. Ők boldogok!

Eleve nincs eldöntve, hogy ki, hogyan fog élni. Mi teremtjük meg a pillanatokat, az élményeket, a körülményeket, és nem azok minket. Szeressünk! Adjuk oda önmagunkat! Ez rajtunk múlik! Szeressünk, és minket is szeretni fognak!

Még a tragédiák is hozzátartoznak az élethez. Dobjuk be ilyenkor a törülközőt? Adjuk fel? Nem! Ha úgy érzed, nem vagy képes felállni, van valaki, akiért érdemes. Ha szíved megszakad is, tudd, rád valami jobb vár a jövőben! Van valaki, aki szenvedésed közben is a vállán hordozott. "Én alkottalak, én viszlek, én hordozlak, én mentelek meg" - vallja róla Ézsaiás. Jézus mindig felénk nyújtja a karját. Kétkedünk benne? Hagyja, hogy elveszünk? Sosem hagyná. Nem biztos, hogy a szenvedés első percében fog kihúzni a bajból. Lehet, hogy megvárja az utolsó percet, hogy a megfelelő időben, helyzetben mentessen meg. Amikor már mi is észrevesszük őt. Ameddig a tragédia nem vezet Istenhez, nem szenvedtél eleget.

Szeressünk tehát, amennyire csak tudunk! A szeretet határtalan. Önmagát pazarolja. A Szeretet önmagát áldozza másokért. Mindenkiért.

A jobb élet reményében - mindenkinek!

Folytatjuk!

(KOVÁCS LINDA)

"A kereszt nagy összeadási jel Isten és ember, ember és felebarát, a ma és a holnap, az idő és az örökkévalóság között."

(Illyés Gyula naplójából)

Nagymaros - Madrid - Nagymaros

Az ifjúsági világtalálkozó

"Verjetek benne gyökeret, épüljete rá és erősödjete meg a hitben." (Kol. 2,7)

Idén augusztusban, Spanyolország fővárosában, Madridban került megrendezésre a XXVI. Ifjúsági Világtalálkozó (IVT), amelyre a Szentatyá a világ valamennyi országából várta a keresztény és a vallásra nyitott fiatalokat.

Több mint két hetet volt szerencsénk közösen eltölteni a Váci Egyházmegye százötven fiataljával. Az odaúton a három busz fiataljainak volt ideje megismerkedni egymással a közös imádságok, a bemutatkozás, a megosztás, a játékok és beszélgetések alkalmával. A néha fárasztó, de élményekben gazdag másfél napos busz utat követően az első hetet Guadarramában, egy spanyol kisvárosban töltöttük a francia Chemin Neuf Közösség által szervezett előtalálkozóon. Körülbelül 450 magyar érkezett ide az Egri-, Pécsi-, Székesfehérvári- és Váci Egyházmegyéből. Az előtalálkozóon több mint huszonöt ország 3000 fiatalja élte meg, és mélyítette közösen a hitét és készült a madridi főtalálkozóra és Szentatyával való találkozásra. A megérkezés után minden fiatal kis 50 fős "falvakba" osztottak, hogy a nemzetek könnyebben ismerkedjenek, építsenek kapcsolatokat más nemzetből érkezettekkel. Mi nagymarosiak, a libanoniakkal kerültünk egy "faluba", így az étkezések alkalmával mindig ugyanezzel a csapattal találkoztunk, és csupán néhány nap kellett ahhoz, hogy nagyon erős barátság szövődjön köztünk. Hihetetlen nagy élmény volt megtapasztalni a libanoni fiatalok nyitottságát, érdeklődését, vidámságát, megismerni egy kicsit kultúrájukat, nyelvüket! Mindez arra sarkallt bennünket, magyarokat is, hogy megnyíljunk, merjük vállalni saját nemzeti értékeinket, magyarságunkat.

Az előtalálkozóon minden napnak volt egy témája, és a programok nagyon jól felépített módon zajlottak. Közös reggeli imával kezdődött minden nap, majd előadásokkal folytatódott, amelyek során egy-egy neves atya, szerzetes testvér próbált segítségünkre lenni az aznapi téma elmélyítésében. Közülük talán a leg-híresebb *Raniero*

Cantalamesa atya volt, aki a Vatikán állandó prédikátora. A délelőtti program mindig misével zárult. Délutánonként fakultatív programok színes választéka várt bennünket; lehetőség volt sportolásra (úszás, foci, kosárlabda, röplabda) vagy egyéb akrobatikus játékokra, továbbá kb. 6-8 "műhely" közül lehetett választani, ahol vallásos témákról lehetett beszélgetni, kérdéseket feltenni, különböző kultúrákkal is meg lehetett ismerkedni.

A legmélyebb lelki élményt a pénteki nap adta a legtöbbünknek. Aznap délután különleges keresztutat jártunk, ami összesen 4 stációból állt. A keresztút állomásai tanúságtételekre épültek, amely során olyan témák kerültek említésre, mint a nemrégiben zajlott egyiptomi forradalom, hazánk trianoni sebei vagy a fiú-lány kapcsolat okozta sérülések. Az este során lehetősége volt mindenkinek különböző kiengesztelődési utak közül választani; lehetett a bűnbánat szentségéhez járulni, személyes imát

kérni a közösség tagjaitól, vagy levelet írni élő vagy már elhunyt ismerősöknek, családtagoknak, akiktől valami lezáratlan, meg nem bocsátott dolog választ el; de lehetett akár levelet küldeni az "égbe", a *Mennyei Atyánknak*.

A legtöbb élmény, istenélmény megtapasztalásának helye Guadarrama volt, hiszen sokkal családiasabb és bensőségebb volt a kapcsolat a többi fiatallal, mint Madridban. Persze a fővárosban is sok szép élménnyel gazdagodhattunk, de annak mégis inkább fesztivál jellege volt.

Fontos megemlíteni, hogy Madridba menet sokunk öröme röpké 3 óra megálltunk Avilában is, ahol betértünk *Avilai Szent Teréz* kolostorába, majd bejártuk a gyönyörű óvárost. A fővárosba érve késő este foglalhattuk el a szállásunkat, ami egy sportcsarnokban volt, s amit 5 nemzet, közel 400 fiataljával osztottunk meg.

A második héten, három nap egymás után 10 órától 14 óráig magyar katekézisen és szentmisén vettünk részt, amelyeket mindig más magyar püspök tartott. Kora délutántól egészen késő estig pedig szabad programok következtek, melyek alatt Madrid látnivalóit csodálhattuk meg. Így megnéztük az Almudeni Miasszonyunk katedrálisát, egy Egyiptomból Spanyolországba átköltöztetett templomot, a Prado-t, ami a világ egyik legnagyobb múzeuma, a Santiago Bernabeu (Real Madrid) Stadiont, a Retiro parkot, a királyi palotát, és még számtalan gyönyörű templomot és helyet a városban.

Hatalmas élmény volt augusztus 20-án, *Szent István* és az államalapítás ünnepén egy közös magyar misén részt venni az összes (kb. 1800) magyar fiatallal. Még aznap délután elindultunk a város szélén található repülőtérre, a Quatro Vientosra, ahol a már nagyon várt virrasztásra került sor a Szentatyával, ami a világifjúsági találkozók utolsó nagy közös programja, a másnapi záró szentmise előtt. Hatalmas tömeg gyűlt össze a repülőtérre, mintegy másfél millió ember, akik a viharos időjárás ellenére kitartottak, imádkoztak, dicsőítették Istent! Ezzel tanúságot tettünk arról, hogy nem a külső körülmények határozzák meg életünket, cselekedetünket, hanem *Valaki, Jézus, aki mindenekfelett áll (még a vihar felett is), Aki most is él, Aki szeret, és Akire érdemes életünket építeni*.

Így egy hónap távlatából visszatekintve a világifjúsági találkozóra, azt mondhatjuk, hogy hihetetlen nagy, világ-egyház élményben volt részünk. Találkozásaink más nemzet fiataljaival, megerősítettek hitünkben, és új lendületet adtak a személyes Isten-kapcsolatunkban. Megtapasztaltuk, hogy Krisztust követni öröm, és hogy mennyire fontos ezt az örömet közösen, közösségben megélni és továbbadni!

Végül köszönetet szeretnénk mondani mindazoknak, akik akár anyagi, akár lelki támogatásukkal segítettek, hogy eljuthassunk a madridi világifjúsági találkozóra; köszönet elsősorban *Beer Miklós* püspök atyának, a Váci Egyházmegyének, az egyházközösségünknek, családjainknak! *Isten áldja meg Őket jószágukért!*

(BUDA BARBARA, HADI RITA, KOVÁCS GÁBOR)

Egy őszi zarándokút Medjugorjéba

"Drága gyermekek! Arra hívlak benneteket, hogy ez az idő a tanúságtétel ideje legyen számotokra. Ti, akik Isten szeretetében éltek és megtapasztaltátok ajándékait, tegyetek tanúságot szavaitokkal és életetekkel, hogy ez mások öröme és buzdítására legyen a hitben. Veletek vagyok és szüntelenül közbenjárók mindnyájatokért Istennél, hogy hitetek Isten szeretetében mindig élő és örömteli legyen. Köszönöm, hogy választottok hívásomra."

(2011. szeptember 25-én Marija által kapott üzenet)

A buszon hazafelé Medjugorjét elhagyva a fenti üzenetet kaptam telefonjára az idegenvezetőnk. Ennek hatására vállaltam, hogy írok a medjugorjei zarándoklatomról, amit többedmagammal - a zebegényiek szervezésében - sikerült megélnem Nagymarosról.

Azt, csak, mint érdekességet említem, hogy nyáron, egy utazási irodán keresztül volt egy befizetett utam, amit visszamondtak. Lélekben már régóta készültem a Szűzanyához, de tudomásul vettem, hogy nincs még itt az ideje a találkozásnak. Mária tudja, hogy sürgető szükségünk van Isten szeretetére és jelenlétére életünkben, és már kisebb csodaként éltem meg, hogy sikerült mégis eljutnom. Senki sem jön csupán azért ide, mert itt a rózsafűzért imádkozzák. Az emberek meg akarnak győződni, hogy ezen a helyen az Isten anyja jelenik meg, aki a megtérésre, imádkozásra, bőjtölésre, havi szentgyónásra, szentírás olvasására kér és hív bennünket folyamatosan.

Kell, hogy lélekben (testben) átéljük Jézus értünk vállalt szenvedéseit, miközben megmásszuk a Krizsevác hegyét, aminek köveit az előttünk járók már fényesre koptatták.

Jézus áldozata hozza meg bennünk a békét, a szeretetet, ha nyitottan, tiszta szívvel fordulunk felé.

Öröm volt hallgatni annak a kanadai házaspárnak a tanúságtételét, akik a Szűzanya hívására mindenüket feladták, és Medjugorjében telepedtek le. Missziójuknak tekintik a papság lelki gondozását. Ottlétünkön is 75 kárpátaljai hívó tartózkodott náluk.

Mély megrendüléssel hallgattuk a Cönakulumban két fiatal ember elbeszélését hányatott életükről, megtérésükről, arról a csodáról, hogy Isten, Mária által hogyan gyógyírt a testi-lelki sebeikre (és a miénkre is).

A Jelenések hegyére felvittünk egy követ, amit Mária lába elé helyeztünk, jelképezve, hogy a cipelt terheinket, keresztjeinket, bűneinket átadjuk neki. S hogy jelenlétét kézzelfoghatóan megtapasztaljuk, azt megmutatta két hölgy által, akikből akkor szabadult ki a Gonosz, mert a Béke Királynőjén nincs hatalma. Ez az eset pár embert nagyon felkavart, akik igazán most szembesültek a Gonosz valóságos jelenlétével.

Mária az Ő jelenlétét is a tudunkra adta a napcsodában. Szabad szemmel nem lehet a napba nézni, de van egy időszak, amikor 10-15 percre igen. Gyönyörű hófehér korongban - aransárga kerettel - mint egy oltáriszentségben a szenvedő Jézus arcot véltük többen is felfedezni. Ez az isteni csoda megindította a lelkünket.

A rengeteg megélt dolgot, igazán le sem tudom írni, azt például, hogy milyen volt minden nap reggel a kék kereszt-nél (a szállásunkhoz közel), a Szűzanya jelenési helyén, a reggeli imát elmondani mindazokért, akiket a szívemben magammal vittem. Minden este elsétálni a templomig, ahol Krisztus békéjére szomjazó emberek ezreivel együtt tudtam elimádkozni a rózsafűzért, a szentmiseáldozat részesévé lenni, különböző származású, nyelvű emberek százai között gyónásra várni, szentségimádáson részt venni, a betegekért imádkozni. Végig különös módon éreztem, hogy a tisztítóútzben szenvedő lelkekért kell imádkoznom.

Köszönök az Úrnak minden egyes zarándoktestvért, akikkel együtt tölthettem ezt a pár napot. Mélységes hitet, szeretetet tapasztaltam meg, ami engem tett gazdagabbá, olyan kitartásról, erőfeszítésről, odaadásról tettek bizonyosságot, hogy néha szégyelltem magam emberi gyarlóságaimért.

És végtelen hálával tartozom a Szűzanyának, égi Édesanyámnak, mert a megélt dolgok békét, szeretetet hoztak a szívembe. Olyan fájdalmakat tudtam letenni, amit már régóta cipeltem, és az isteni kegyelem folytán Mária elvette tőlem. Ha elhinnénk, hogy Isten szeret, és ha mi is viszont szeretnénk Őt, akkor minden a javunkra válna, és nem aggodalmaskodnánk semmiért.

Kívánom mindenkinek, hogy személyesen tudja megtapasztalni és élni ezt a SZERETETET!

Jézus mondja:

"Az az én parancsom, hogy szeressétek egymást, amint én szerettelek benneteket" (Jn.15,12)

Sz. G.

Gondolatok az államcsődről!

"Uram, tégy engem a te békéd eszközévé, hogy békét vigyek oda, hol békétlenség van!" (Szent Ferenc)

Tanárokkal, közéleti személyekkel beszéltem az elmúlt napokban politikáról, gazdasági kérdésekről. Ami meglepett, az a hatalmas feszültség, harag, elkeseredettség - és ha nem lennék ferences szerzetes, akkor talán azt is kimondanám, hogy gyűlölet - mely újból és újból felcsapott a beszélgetés során. Szidták a politikai csoportosulásokat, a bankokat, a gazdasági élet szereplőit, az iskolarendszert, az egyházat, mindenkit. A beszélgetés újból és újból ugyanabba a témába torkolt: *"Kevés a pénz! Meg egyáltalán mit gondol a kormány, ennyi fizetésből meg lehet élni?"* Én próbáltam jópofa lenni és viccel elütni az élet a durva beszédnek. A székegy ember régebb is kikacagta a feléje tornyosuló gondokat, és jókedvű, vidám szemmel nézve, legtöbbször kiderült, hogy nem is annyira megoldhatatlanul félelmetes az a fojtogató gond, mely elnyeléssel fenyeget. Meglepett, hogy mennyire nem vették a lapot, nagyon mélyen ül az emberekben a feszültség és a harag. Próbáltam mondani, hogy az állam csak azt oszthatja szét, amit mi termelünk. *"Ha nincs elég pénz, kérjenek kölcsön!"* - jön kapásból a válasz. Ennél több kölcsön már könnyen Görögország nyomdokába viheti a mi országunkat is, itt is államcsőd lehet - próbáltam mondani. *"Kit érdekel? Azért kapják a fizetést - mondja egy főiskolát végzett személy - hogy nekünk is fizetést adjanak!"*

Hazamentem, bekapcsoltam a számítógépet és szinte minden internetes oldalon vitákról, tüntetésekről, fenyegetőzésekről olvashatok. Jön a fűtésszámla és vele az utóbbi húsz év legnagyobb sztrájkja, mondja egy elkeseredett ember. Nézem a híreket, az indulatokat, és látom, hogy sokan készek politikai érdekekből, egy kis fizetésemelésért szétverni akár saját hazájukat is. Nézem a megbolydult világot és nem értem, hogy okos szónokok miért nem magyarázzák el érthetően, hogy mit jelent, ha egy állam eladósodik, és mivel jár, ha már állampapírjait nem tudja a piacon értékesíteni és emiatt államcsődöt jelent be?

Tavasszal Argentínában voltam, és egy asztaltársaságot megkérdeztem, hogy az egyszerű emberek számára mit is jelentett az államcsőd? Tudtam, hogy az argentin kormányok folyamatosan átgondolatlanul kölcsönöket vettek fel, végül 2000-ben már nem tudtak több hitelt felvenni, senki nem akart argentin állampapírokat vásárolni. Az állam nem tudta kiadni a fizetéseket, nem tudták kiegyenlíteni a költségeket, törleszteni az adóságot. Ezért elismerték, hogy az állam csődbe van. Persze, ettől az élet nem állt meg, a nap másnap is felkelt. Addig egy USD, egy argentin pezó volt, de másnap már csak négy pezóért adtak egy dollárt. Így az emberek nem fizetésük 25 százalékát veszítették el, hanem egyik napról a másikra mindenüknek 75 százalékát. A bankokban lévő pénzeket az állam befagyasztotta, és most 10 év után talán kis részletekben kezdik kiadni az embereknek a megtakarításokat. Persze az emberek lázadoztak, hatalmas megmozdulások voltak. Megkérdeztem azt is, hogy a kormány mit tett? Az egyik férfi azt mondta, hogy: *"a hatalom mindent megtett!"* Mire a felesége csak annyit mondott, hogy: *"elég durván tette azt, amit tett"*. Kíváncsian rákérdeztem, hogy mégis mit tett a hatalom durván? *"Hát - jött a kitérő válasz - mikor mentem reggel a munkába, biza itt is - ott is le volt takarva 10-20 halott az út szélén"*. Az élet nem áll meg! Eltelt 10 év, és most minden 5-10 ház előtt egy őrbódé áll, az emberek fizetik az őr, ki azonnal telefonál, ha gyanús alakok jelennek meg az utcán, és akkor nem egy-két rendőr jön, hanem egy állig felfegyverzett különítmény.

Az elszegyedett emberek mit csinálhatnak? Elmentünk a nyomornegyedbe is. Én azt hittem, hogy mindent tudok a szegénységről. Elvittek egy homokbányába, melyből a vizet leszívták és ahol most is zakatolnak a szalézi szerzetesek által működtetett szivattyúk, mert másképp újból bányató lenne a kisvárosnyi ember otthonából. Ebben a nyomornegyedben most 45-

50 ezer ember él, utcák, házsámok, papírok nélkül. Bementünk néhány bódéba, igaz, hogy Buenos Airesben a higanyszál nem megy 0 fok alá télen sem, de szinte sehol nem láttam ajtót, ablakot, a földön raklapok voltak, és alatta folyt a nagyon zavaros kinézetű víz. Tizenévesek szopogatták a külföldre eladott finomított kábítószer után visszamaradó kokain malátát, mely nem csak elmezavart, de halált is hoz számukra. Néztem a parttalan nyomort és megkérdeztem a kedvesnővéreiktől, hogy e nagyvárosban körülbelül hány ilyen nyomornegyed van? Velük volt egy jól informált, szociológiát tanító egyetemi tanárnő is, aki bennünket felvilágosított, hogy körülbelül még 200 ilyen negyed van a fővárosban és annak közvetlen környékén. Argentínának jelenleg olyan elnöke van, aki ezelőtt 15 évvel, az őserdőben fegyverrel a kezében gerillaharcot vívott a gazdagok ellen. Félve megkérdeztem, hogy milyen elképzeléseik vannak a kormánynak a nyomor felszámolására? *"Sajnos - jött a szomorú válasz - nincsenek tervek, elképzelések ilyen sok tönkrement család felemelésére."* Egy szerzetes paptól hallottam - bár nem jön, hogy elhiggyem - mikor a nyomornegyedben az emberek elkezdnek hangoskodni, akkor fegyveres dzsipekkel behajtanak álarcos emberek, és akiket elül-hátul kapnak, azokat elövik. Kegyetlen az élet!

Ez történt, ez van Argentínában, a világ egyik leggazdagabb országában, mely négyzetkilométerben akkora, mint Európa. Persze, lehet azt mondani, hogy mi a civilizált világ központjában, Európában élünk, és mindez nálunk nem történhet meg. Adná az Isten, hogy valóban így legyen. De sajnos, ha a világháborúkra gondolok, akkor azt kell mondanom, hogy a hatalomért, a pénzért ennél szörnyebb dolgokat is követtek el már Európa földjén az emberek.

Angol vendégekkel beszéltem a tegnap. Az elmúlt hetekben szinte megmagyarázhatatlan elementáris erővel tört fel Londonban és sok más angol nagyvárosban a gyűlölet, az erőszak. Tizenéves fiatalok, olyanok, kiknek szülei nagy pénzeket fizetnek, hogy előkelő egyetemeken taníttassák őket, kimentek és bandákba verődve törtek, zúztak, raboltak, gyűjtogattak. Senki sem érti, hogy honnan van ez a hatalmas feszültség a fiatalságban? A gyermek, a fiatal olyan a családban, mint a kiolvadó biztosíték a házban. Ha nő a feszültség, akkor egyszerűen, ahol a legvékonyabb a hálózatban a vezető a biztosítéktáblában, ott elolvad és megszakad az áramfolyás. Sajnos, mi felnőttek játszunk a gyűlölettel, a haraggal, de gyermekeink, fiataljaink szívén is keresztülmegy ez a sok feszültség, mely betölti otthonainkat, intézményeinket, és ez szörnyű következményekkel jár, járhat.

Mi a megoldás? Ha tűz van, nem szabad olajat önteni a lángokra! Választottunk egy kormányt, hagyjuk, hogy dolgozzanak, bízzunk bennük! Kapcsoljuk ki a televíziót és szépen menjünk el dolgozni. Nagydiákjainkat elvittük egy-egy napra napszámba krumplit szedni. Egy napi munkabérük egy nagy zsák szép krumpli volt, egy napi munkáért annyi krumplit kaptunk, mennyit egész télen egy fiatal elfogyaszt. A nyári vakációban elmentünk 20 diákkal erdő tisztítani. Egy heti munkánk után annyi fát kaptunk, amellyel egy 20 fős otthont a télen ki lehet fűteni. Persze lehet veszekedni, háborogni, de tudnunk kell, hogy egy ingatag lélekvesztőben hánykódunk a tengeren, és ha egymásnak esve rúgkapálunk, akkor könnyen felborul a csónakunk, ingatag civilizációnk összedől, és sokunkat maga alá fog temetni.

Meg kell nyugtatnunk magunkat és egymást, ha pánikolva, kapkodva vezetjük az autónkat, rángatva a kormányt, szinte borítékolni lehet a balesetet. Nincs olyan baj, mit ne lehetne nagyobbá tenni az ideges indulatokkal, de nincs olyan nagy gond, mit ne lehetne gyógyítani, mérsékelni, békés nyugodt döntésekkel. Rajtunk múlik, hogy az elmúlt húsz év felelőtlen költekezése milyen következményekkel jár. Én nagyon szeretném, ha el tudnánk kerülni a társadalmunk alapját jelentő gazdasági élet összeomlását, mert az anarchiánál rosszabb semmi sincsen!

Istenem, adj békét az emberek szívébe, add, hogy a nehézségeket elviseljük, és csendes szorgalmas munkánkkal kis világnunk gondjait megoldjuk! Légy velünk az éjszakában Istenünk!

Szeretettel, Csaba testvér

Csikszereda, 2011. szeptember 20.

HÍRMOZAIK

Szent Márton napjára

"Senki sem tud mindent megtenni,
de valamit mindenki megtehet."

(Csaba testvér)

A Szent Rókus Karitásza adománygyűjtése a legrászorultabbaknak szól: ezennel a CBA előterében vártunk a felajánlott konzervre, lisztre, cukorra, és mindarra, amiben a vásárlók fantáziája ráadást látott. A besiető, érdektelen, tán álmos emberek láttán az egyik karitásztag is beállt a sorba, és alkalmi pénzadomány helyett

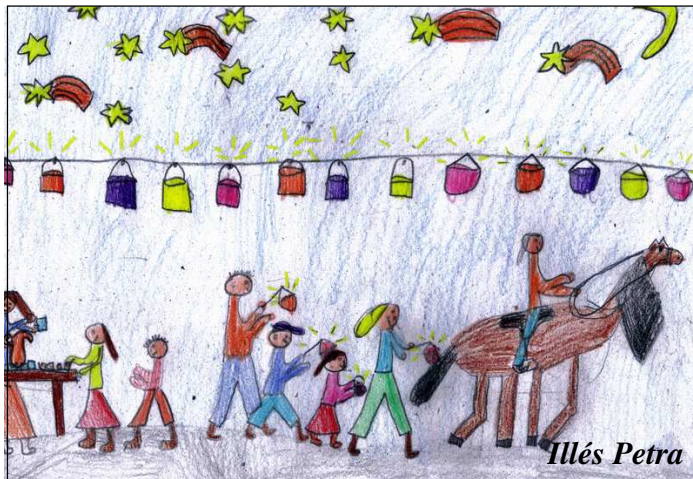
tölteni kezdte tartós élelmiszerrel a kiállított üres rekeszt. És megtört a közömbösség: szállingózni kezdett az a sok minden, aminek összege 79-80.000 forint. 7.700 forint pénzadomány is érkezett mellé.

Később felső tagozatos fiúk is beálltak megszólítani, szórólapot osztogatni velünk. Mintha friss, könnyű levegőt hoztak volna magukkal!

Mindez október 2-án, az a Katolikus Ifjúsági Találkozó napján történt, és szemmel láthatóan a vendégek is kivették a részüket akciónkból. A helyiek pedig? Volt, aki visszafordult pénzért, volt, aki másik boltból hozott át hagymát, volt, aki utólag tett egy jó lépést.

A tartós élelmiszerekből el is készültek az egységcsomagok, szerencsésen még a tél beállta előtt. Hogy akik bekopognak a plébániára vagy felkeresik a karitászta, ne maradjanak éhen Nagymaroson. Köszönjük a bőkezűséget, a fáradságot, és a nyitott szíveket!

Kérjük, hogy jelezzétek a karitásznak, ha valaki képtelen egyedül megbirkózni a nehézségeivel! És semmiképp se felejtsünk el imádkozni a rászorulókért!

Szent Márton a maga köpenyét tudta csak megfelelni egy fázó ember láttán, meglehet, hogy - fölösleg hűjén - képessé válunk mi is a magunkéból adni?

A SZENT RÓKUS KARITÁSZCSOPORT

Az egyházi adóról

Kedves Testvérek!

Talán túlzott szemérmességből, óvatos tartózkodásból ritkán beszélünk arról, hogy egyházközségünk minden megkeresztelt tagjának becsületbeli kötelessége egyházi adót fizetni. Mindenkinek, akinek anyagi helyzete ezt megengedi, aki szívesen áldoz sajátjából a köz javára, aki úgy érzi, jó érzéssel tud hozzájárulni egyházközségünk napi működési kiadásaihoz.

Az egyházi adó mértékét, összegét az adományozó lehetőségei határozzák meg, de támpontként ezúton két irányszámot adunk közzé. A püspöki kar ajánlása az egyházi adó mértékére az adakozó egyén éves jövedelmének 1 százaléka. Akinek ennél szerényebbek a lehetőségei, az havi 500 - 1000,- forint körüli összeg befizetésével segítheti érdemben az egyházközséget, akár havi befizetéssel ("Egyházi adó" feliratú borítékban perselybe dobva), akár éves szinten egy összegben befizetve.

Támogatásotokban és megértésetekben bízva, szeretettel:
(az egyházközség képviselő testülete)

Könyves hírek

Tisztelt könyvet szerető és megkedveltetni vágyó, tisztelt könyvet ajándékozó Testvérek!

Gazdákra vár a könyvesláda tartalma a szabadpolcra!

Az Adoremus nagy népszerűsége lezuhant: a felénél is kisebbre csökkent az érdeklődők száma. Pedig jó volt látni, ahogy többen is forgatják a szentmiséken, és - gondolom - a többség otthon! Aki igényelte eddig, kérem, hogy vigye magával.

Megjelent egy gyermeknek szóló kiadvány: a szentmisét, az egyházi ünnepeket mutatja be. Akik megrendelik ezt az *Élő Kenyér* című kiadványt, és akik továbbra is kérni fogják az Adoremust a hónap 20-áig jelezzék!

HORTOVÁNYI EMÓKE

TELEFON: 355-279 ÉS 06-30/62-99-759

KUCKÓ hírek

A karitásraktár készséggel szolgálja ruhával, bútorttal, használati tárgyakkal minden igénylőjét!

Folyamatos szükséglete

- a téli ruha, az erős cipő, a vízálló kabát;
- a csecsemő- és gyerekholmi; - a babakocsi és a gyerekágy;
- az alapvető háztartási eszközök;
- a mosógép, a centrifuga, a gáztűzhely

Hozok és viszek; hozok; viszek

ellenszolgáltatás nélkül

szombatonként 9 - 11-ig - Rákóczi u. 14.

Nagy mennyiség, vagy akadályoztatás

esetén házhoz megyünk

Érdeklődés, bejelentkezés: 06-20/91-76-016

Árpád-házi Szent Erzsébet ünnepe: november 19.

Idézzük őt fel egy villanásra lelkiatyjának vallomásából:

"Szokása volt, hogy napjában kétszer, reggel és este a betegekét végiglátogatta, s akik közülük visszataszítóbbak voltak, azokat személyesen gondozta, etette, öltöztette. Olykor

hátán vitte őket, s a humanitás más kötelességeit végezte... A cselekvő életmód ellenére - Isten színe előtt állítom - ritkán láttam asszonyt, aki a szemlélődő életben jobban elmélyült volna. A magános imádságból élt, s gyakran látták arcát csodálatos fényben tündökölni, mintha nap sugarai támadtak volna a szeméből."

(ÉNEKLŐ EGYHÁZ)

Az idő valódi értéke

Az életben vannak olyan időszakok, amikor kortyonként ízlelgetjük az időt. Ha például szereteteink közül valaki az öröklét kapujában áll, szent félelemmel kísérjük figyelem-

mel minden mozdulatát, szavát, lélegzetvételét. Az életnek ezt az utolsó szakaszát azért értékeljük, mert a halállal állunk szemben, ugyanis az öröklét adja meg az idő igazi értékét.

Talán megérné, hogy ugyanígy ízlelgesünk életünk minden pillanatát, ragadjuk meg a múlt pillanatot, éljük meg Isten iránti szeretetből, és láncoljuk oda az örökléthez.

(CHIARA LUBICH)

November - Szent András hava

"Tél elejét szabja Szent Erzsébet napja"

november 1. Marianna

- Mindenszentek Ha esős Mindenszentek, Sok hó lesz rá, figyeljete!

november 11. Márton

- Márton-napkor ha a lúd jégen áll, Karácsonykor térdig sárban jár.

- Ha Márton napja ködös, zűrzavaros tél lesz, ha pedig hideg, száraz tél.

- A Márton-lúd melle csontja ha világos, hó lesz, ha fekete, eső.

november 19. Erzsébet

- Ha Erzsébet megrázza pendelyét, leesik az első hó.

november 25. Katalin

- Ha Katalin kopog, akkor a karácsony locsog. Viszont ha Katalin locsog, akkor a karácsony kopog.

november 30. András

- András-napi hó, a vétésnek nem jó.

Egy hasznavehető kulcs

Sokan vonatról érkeznek a templomba, vagy onnan indulnak tovább. Más sem mindig otthonról megy a szentmisére. Egyébként is előfordulhat, hogy szívesen felfrissülne az ember. Hasznos lehet a kulcs a kisbejáratnál, a könyvespolc feletti táblán: a napközi otthon WC-je nyitható vele. Csak kerüljön is vissza a helyére!

Tanúság

Kiadja: Szent Kereszt Katolikus Plébánia
Nagymaros, Szent Imre tér 2.

Felelős kiadó: Gáspár István
Szerkeszti: Hortoványi Emőke

Munkatársak: Edöcsény Zita, Ferencz Márta,
Heininger Ferenc, Hortoványi Jenő,
Kovács Alexa, Kovács Linda, Láng András

Nyomdai előállítás: Dunapress Bt, Nagymaros
Megjelenik: 1200 példányban